

НАЙ-МРАЧНОТО ИЗКУШЕНИЕ

(Made 3)

The Darkest Temptation

Copyright © 2020 Danielle Lori

© Карина Горанова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4601-7

ДАНИЕЛ ЛОРИ

НАЙ-МРАЧНОТО
изкушение

Превод от английски:
Карина Горанова

 ciela

На майка ми: най-силната жена, която познавам

Плейлиста:

“Cry Like Me” на Frances

“Creep” на Radiohead

“Slow Dance” на AJ Mitchell

“Trampoline” на SHAED

“Liar” на Camila Cabello

“Cold Little Heart” на Michael Kiwanuka

“I See Red” на Everybody Loves an Outlaw

“Señorita” на Shawn Mendes and Camila Cabello

“Girl” на Maren Morris

“Someone You Loved” на Lewis Capaldi

“La La Land” на Bryce Vine

“Dance Monkey” на Tones and I

ЧАСТ I

**„Дяволът е джентълмен
и винаги е бил такъв.“**

Даян ЛаВей

ГЛАВА ПЪРВА

fernweh

(същ.) болка по далечно място

Мила

Останала без дъх от тичането, хвърлих обувките си с високи токчета на тревата и тръгнах боса по безупречно поддържаната ни морава. Спрях едва когато се изкачих на скалистия насип и почувствах хладните вълни да се плискат в пръстите на краката ми и подгъва на вечерната ми рокля. Дишах учестено, а потта блестеше по кожата ми под сияйната луна. Лекият ветрец, шумолящ в короните на палмите и дантелените ръкави на роклята ми, разроши дългата ми коса, но раят около мен сякаш ме оковаваше – като колана на „Диор“ около кръста ми.

Осемкилометровото тичане не беше достатъчно, за да потуши тлеещото в мен чувство, което се нагнетяваше и заплашваше да избухне. Както винаги обаче, морето ме успокои.

Много ми се искаше да откъсна перлите от врата си и да разкъсам роклята си на парчета, както са направили доведените сестри на Пепеляшка. Това обаче щеше да разруши фасида, която бях поддържала толкова дълго, че не бях сигурна какво се крие под нея. Ето защо просто забих ноктите си с френски маникюр в дланите си.

Нямаше как светът просто да свършва зад портите на Дъ Муурингс¹. Исках нещо повече от живот в празен разкош и това ме караше да се чувствам някак виновна. Вперила поглед в залива Бискейн, широката, блестяща пътека, която

---

¹ The Moorings – скъп квартал на Маями. – Б. пр.

води към безбрежния океан, се чувствах, все едно се нося по течението без цел и посока като шамандурата, която се поклащаше във водата. Единствената разлика беше, че се носех в море от хорски очаквания.

Затворих очи и наум си казах: *Je vais bien. Tu vas bien. Nous allons bien.* Добре съм. Добре си. Добре сме.

Усетих познатото присъствие на Иван в гърба си само след няколко секунди насаме със себе си. Той застана до мен, а сакото на костюма му докосна голата ми ръка.

– Не можеш просто да бягаш така, Мила.

Заради руския акцент и това, че беше запъхтян, гласът му звучеше някак грубо.

Образът на Иван, който ме гони по улиците на Маями, облечен в официален костюм и със строго изражение, ме накара леко да се усмихна вътрешно, но всеки спомен от забавление изчезна със следващата вълна, която заля скалите.

– Ако продължаваш да ме преследваш така, ще взема да се влюбя в теб – казах сухо аз.

Той ме погледна.

– Знаеш, че това ми е работата.

Иван беше дошъл с баща ми след една от командировките му в Москва преди години. Тогава бях само на тринайсет, а той беше с осем години по-голям от мен, и си мислех, че е най-красивото момче, което съм виждала. Бях се влюбила в акцента и очарователно ограничените му познания по английски и го преследвах навсякъде из просторния ни дом в испански колониален стил. Изпитвах неудобство само при мисълта за това.

Сега обаче той беше този, който ме преследва.

Иван държеше едната си ръка в джоба на панталоните си, а с другата ми подаде малка кутия от червено кадифе.

– От баща ти.

Загледах се в кутията за една дълга секунда, взех я и я отворих. Сини обици във формата на сърце. Татко винаги казваше, че съм твърде пряма в емоциите си и не мога да

ги прикривам. Скъпоценните камъни не бяха истински. Той знаеше, че никога няма да сложа истински диаманти, не и след като бях гледала филма „Кървав диамант“ в тий-нейджърските си години.

Не за пръв път ми изпращаше подарък по някого, след като е пропуснал важен за мен повод. Разликата беше, че този път не успях да прогоня чувството на зараждащо се у мен подозрение.

– Надявам се да не си разтегнал нещо – казах аз.

Иван ми хвърли въпросителен поглед.

– Не е лесно да ровиш в чекмеджето на татко с подаръци за всеки случай.

Той въздъхна и прокара ръка през русата си коса.

– Той е загрижен за теб, Мила.

– Напоследък го показва по много интересен начин.

– Много е зает – отговори Иван. – Знаеш го добре.

Успях само да изсумтя в отговор. Не го бях виждала от три месеца, сигурно е бил по-зает от президента на САЩ. Беше пропуснал последните два празника, а сега и дваестия ми рожден ден.

Всяка година празнувахме рождения ми ден на една и съща маса в един и същ петзвезден ресторант. Татко си поръчваше стек. Аз се усмихвах на Енрике, собственик и главен готвач, който приемаше поръчките ни лично, от както бях още дете, и го сменях с нещо не толкова вредно за сърцето му. Татко трябваше да внимава с холестерола си. Аз му напомнях за това с хаплив тон, той спореше, но в крайна сметка отстъпваше.

Тази вечер седях в ресторанта два часа заедно с Иван и собственото си отражение в порцелановата чиния. След това обаче хората от едно парти за годишнина на съседната маса избухнаха в овации, а с тях и решимостта ми. Иван си говореше с някаква сервитьорка на бара, а аз избягах от ресторанта и тичах през всичките осем километра до къщи.

– Никога не е отсъствал толкова дълго, Иван... – казах аз и добавих с притихнал глас: – Нещо не е наред.

Както обикновено, той ми излезе с познатите клишета – *много е зает, има важна бизнес сделка, бла-бла-бла*. Игнорирах го за малко и се вгледах в една чайка, която се рееше над водата. Завидях ѝ за крилето и за смелостта да напусне гнездото си, без да е сигурна дали може да лети. А аз бях като затворничка зад златните порти на „Диор“ и желанието да получа одобрението на баща ми.

Чак когато Иван ме хвана за ръката, разбрах, че съм се обърнала и съм си тръгнала.

– Къде отиваш?

– У дома – беше на езика ми, но излезе нещо съвсем различно, което шокира дори мен самата: – Москва.

Въобразих ли си, или хладнокръвният и винаги обран Иван Волков наистина преbledня при споменаването на тази дума? Той пусна ръката ми, усетих, че се напрегна, и сякаш замръзнах на мокрия камък.

– Москва – повтори той бавно, сякаш не ме беше чул правилно.

Повдигнах вежди.

– Столицата на Русия? Мястото, където съм родена? Там...

– *Замолчи* – каза той на руски. – Защо искаш да отидеш в Москва?

– Напоследък татко на практика живее там. Знаеш, че не следи холестерола си. Ами ако е болен и иска да го скрие от мен?

– Не е болен, гарантирам ти.

Видях, че очите му са искрени, и му повярвах. Това свали малка тежест от плещите ми, но добави друга, още по-голяма.

– Ами ако е в беда?

Бях се запознала с много бизнес партньори на татко и с нито един от тях не бих се чувствала спокойна насаме.

– Дори да е, какво ще направиш, като отидеш?

– Ще се обадя в полицията.

Иван не изглеждаше убеден. След като се вгледа в мен за няколко секунди, той отклони погледа си към залива и въздъхна. Изглеждаше някак напрегнат, сякаш идеята да се обърна към руската полиция го беше развеселила и едновременно с това разтревожила.

Погледът му отново срещна моя и сякаш не обръщаше внимание на прилива, който мокреше италианските му обувки.

– Не знаеш как функционират нещата там.

Стиснах кутията за бижута. Наистина не знаех, но само защото не ми беше позволено да излизам от клетката си. Е, можех поне да се проявя като остроумна.

– Бъди внимателен с огромното си доверие към мен, Иван, направо можеш да се пръснеш от него.

Сухото му изражение ми показва, че не му е до шеги и няма никаква опасност да се пръсне.

– Януари е.

– Е и?

– Миналата година в Аспен се оплакваше от студа. Там беше около пет градуса над нулата.

– Само ескимос би се чувствал комфортно при такава температура – отвърнах убедено аз. – Въпреки това не съм чак толкова изнежена. Малко студ няма да ме уплаши.

Точно в най-неподходящия момент излезе силен студен вятър от Атлантическия океан. Разтреперих се и се овладях бързо, но Иван, разбира се, забеляза.

Той съблече сакото си, сложи го на раменете ми и пхна кичур руса коса зад ухото ми.

– От днес си на двайсет. Вече няма нужда баща ти да те държи за ръката.

Коментарът му ме засегна, но не смятах, че искам много. Просто не желяех да седя пред коледната елха само с него и готвача Боря, защото и на двамата им се плащаше, за да са там. Не исках да се чувствам като балерината в музикалната

кутия на тоалетката ми и да се въртя в изтощителен и неспирен пирует само за да се харесам на някого, който ме е изоставил.

Всъщност това дори не беше най-важното.

– Какво ще кажеш за срещата ти утре?

– Не искам да ходя – казах аз и отклоних погледа си от него към залива.

– Защо?

Търсех разумен отговор, но замълчах. Ако му кажех истината, Иван щеше да ме помисли за луда.

– Баща ти харесва Картър.

– Ами нека тогава той излезе на среща с него.

– Мила... – смъмри ме той.

Години наред татко намекваше, че би искал Картър да му стане зет. Аз обаче знаех каква е причината за това. Баща му беше приятел от бизнеса на татко и известен адвокат от стар род на богаташи. Както винаги, се поддадох на настояването на татко и с Картър си разменяхме любезности от шест месеца насам.

– Той ще повдигне въпроса утре, нали? – попитах безучастно аз.

Въпросът беше нелеп предвид това, че дори не бяхме моногамни. Човек трябваше само да пусне TMZ², за да разбере с коя последно е спал двайсет и пет годишният плейбой Картър Кингстън. Той обаче ме беше поканил в *The Grande*, ресторант, в който често се правеха предложения за брак. Не беше трудно да предположа, че баща му го е насочил към тази идея точно както моят.

Иван не отговори, но очите му ми казаха всичко, което трябваше да знам.

Кимнах, въпреки че вътрешно мисълта думата „да“ да излезе от устните ми ме хвана като в капан в стъклена кутия, от която кислородът бавно изчезва, и аз блъсках в стените, давех се, кашлях и се молех за въздух.

---

² TMZ – таблойдна медийна група в САЩ. – Б. пр.

Потиснах чувството.

– Картър ще е тук и когато се върна.

Иван замълча за момент, след което реши да изиграе най-силния си коз.

– Знаеш, че баща ти не би одобрил това.

Прехапах устни. Татко винаги ми беше отказвал, когато го бях молила да отида с него на някоя от командировките му. Но дори като дете бях забелязала нещо в очите му – искра, която казваше „не“ с повече сила, отколкото ако беше изкрещял думата на глас. Беше ми забранено да ходя в Русия и го знаех добре.

– Така е, но той не е тук в момента, нали?

– Няма да ходиш.

Втренчих се в него.

Иван понякога се оплакваше, но никога не ми казваше какво мога или не мога да направя. Винаги беше „да, Мила“, „разбира се, Мила“, „както кажеш, Мила“. Шегувам се. По-скоро си мечтаех да бъда такъв. Но той никога не ми беше казвал: „Не, Мила“. Обзалагам се, че ако решах да ограбя банка, той щеше да ми е помощник, без да задава въпроси. Естествено, след това щеше да разкаже всичко на баща ми, но при обира щеше да е дегизиран с маска за ски редом с мен.

Подозрението, което толкова упорито бях потискала, изскочи като балон, сграбчи сърцето ми и го стисна здраво. Какво криеше баща ми в Русия?

Друго семейство?

Би крил нещо подобно от мен само ако не ме иска в живота им. И в крайна сметка и в собствения си живот.

Je ne pleurerai pas. Tu ne pleureras pas. Nous ne pleurerons pas. Няма да плача. Няма да плачеш. Няма да плачем.

Спреженията не ми се получиха и по бузата ми се стече една-единствена сълза от раздразнение. Иван повдигна брадичката ми към своята и я избърса, а от мекото усещане на палеца му върху лицето ми изпитах топлина и задоволство.

Нещо друго изпълни пространството между нас. Притегляне. Привличане. Като електричество. Някои дни, в които се чувствах особено задушена, искрите бяха по-силни от обикновено.

Досега никой от нас не им се беше поддавал.

Моето извинение за това беше врачката, при която бях отишла, когато бях на четиринайсет. Точно на тази деликатна възраст я бях попитала каква е целта ми в живота. Тя се намръщи, седнала зад кристалната си топка, а след това каза, че ще намеря мъжа, отреден за мен, и че той ще ми вземе дъха. Този отговор беше доста неопределен и вероятно го казваше на всички, но залепна в съзнанието ми като лепило.

Дишах леко с Иван до себе си.

Същото беше и с Картър, макар че с него експериментирах от чиста скука. Да не говорим, че беше невероятно убедителен.

Времето ми изтичаше като последните няколко песъчинки на пясъчен часовник. И все пак чаках. За *още*. Заради някаква глупава идея, която мадам Ричи ми беше втълпила.

Това беше извинението ми.

Сега ми беше любопитно какво е извинението на Иван.

Притиснах лице към палеца, който премина по бузата ми, и нежно примигнах, без да изпускам очите му от погледа си.

– Защо никога не си ме целувал?

– Защото ми се живее – отвърна безчувствено той.

Ъгълчето на устните ми се повдигна. Никога преди не бях чувала баща си да повишава тон, още по-малко на Иван, който на практика му беше като син.

– Сериозно?

Той ме погледна тежко и отпусна ръката си.

– Няма да говорим повече за Москва, нали?

Въздъхнах и кимнах.

Гледах го как се изкачва по моравата към къщата, а полюшването и просторът на Атлантическия океан създаваха у мен чувство на копнеж и уединение от останалия свят.

Телефонът ми извибрира в джоба на роклята ми и в първия момент се изкуших да не му обърна внимание, но в крайна сметка го извадих.

Татко: *Честит рожден ден, ангелче. Съжалявам, че го пропуснах. Бизнесът върви нормално. Ще празнуваме, когато се прибера.*

Пристигна и друго съобщение.

Татко: *Забавлявайте се утре. Картър е добра партия.*

Пъхнах телефона обратно в джоба си и смених обиците си със синтетичните сини диаманти. Представях си как блещат като колието „Сърцето на океана“, докато океанът ме дърпаше към себе си със задъхано дишане, перлени огърлици и самотни звуци.

Това ме убеди.

Утре щях да съм в Русия.